

Προ παντός προσεύχου αδιαλείπτως και ευχαρίστει τω Θεώ δι' όλα όσα σου συμβαίνουν

/ [Αφιερώματα](#) / [Μοναχισμός νήπις & ησυχία](#) / [Προσευχή](#)



(???????? ???? ? . ?????????)

? ????? ????????? ????? ??????????. ?? ????????? ??? ??? ????? ???? ????????? ???? ??? ????? και μας την πέταξε. Ο κάθε κανόνας έχει κάτι μοναδικό για την ζωή του μονάχου ένας αν λυθεί, καταρρέει το πάν. Πρέπει, λέγει, να προσευχώμεθα αδιαλείπτως, αλλά ταυτοχρόνως να ευχαριστούμε τον Θεόν για όλα όσα μας συμβαίνουν. Χρησιμοποιεί παρατακτική σύνδεση, διότι αυτά τα δύο δεν ξεχωρίζουν, πηγαίνουν μαζί. Ευχαριστούμε τον Θεόν για τα ευχάριστα, κυρίως όμως για κάτι άλλο: στην ζωή μας τα πράγματα δεν έρχονται όπως τα θέλομε εμείς. Προσευχόμαστε, λόγου χάριν, και μας φαίνεται πως δεν μας ακούει ο Θεός. Ζητάμε την υγεία μας και η αρρώστια μας γίνεται χειρότερα. Ζητάμε από τον Θεόν ορισμένα δωρήματα και ο Θεός δεν μας δίνει τίποτε. Τα πράγματα έρχονται ανάποδα.



Εκείνος ο οποίος δεν θα μάθη να ευχαριστή για όλα τον Θεόν, και μάλιστα για τα ανάποδα, δεν θα προχωρήσει ούτε ένα χιλιοστό πιο πέρα από εκεί που τον γέννησε η μάνα του. Καμία πρόοδο δεν θα έχει. Και όταν μεν τον γέννησε η μάνα του, ήταν

βρέφος αφελές, είχε μία φυσική αγιότητα, εμείς όμως έχουμε σκληρότητα και γνώση η οποία μας ενοχοποιεί. Πρέπει λοιπόν να μάθουμε να ευχαριστούμε τον Θεόν. Όταν έχουμε πονηρούς λογισμούς, όταν ο αδελφός μάς λέγη κάτι, και μέσα μας νοιώθουμε μίσος, την ώρα εκείνη πρέπει να ευχαριστήσουμε τον Θεόν και να χαμογελάσουμε στον αδελφό μας. Εάν δεν κάνουμε έτσι, είναι αδύνατον να προχωρήσουμε βήμα, διότι όλα θα μας έρχονται ανάποδα. Ιδιαίτερα θα μας προκαλούν λογισμούς, πειρασμούς, πάθη και αντιξοότητες οι άλλοι και οι καταστάσεις.

? αδιάλειπτος προσευχή και η ευχαριστία στον Θεόν, δι' όλα όσα μας συμβαίνουν, είναι οι προϋποθέσεις της φυσιολογικής ζωής. Αν ο άνθρωπος δεν ευχαριστή για το κάθε τι τον Θεόν, δεν μπορεί ούτε να προσευχηθή, ούτε να ζήσει την μοναχική πολιτεία. Πρέπει να είναι κανείς ευχαριστημένος για ό,τι του συμβαίνει στο μοναστήρι, είτε αυτό προέρχεται από τον εσωτερικό του κόσμο, είτε από την αδελφότητα, είτε από τους εχθρούς ή από τους δαίμονες. Κάποιος μοναχός, λόγου χάριν, έχει λογισμούς, που τον ταλαιπωρούν. Δεν πρέπει να στενοχωρήται αλλά να χαίρεται και να ευχαριστή τον Θεόν. Στον δαίμονα πρέπει να λέγη. «ύπαγε οπίσω μου, σατανά», και να τον διώχνη ή, όταν δεν φεύγη, να μπορή να τού λέγη, μας χωράει το κρεβάτι, κοιμήσου μαζί μου, μόνον γύρισε από την άλλη πλευρά, για να μην έχω την δυσωδία της αναπνοής σου. Τότε ο δαίμονας θα φύγη σαν αστραπή.

Η αδιάλειπτος προσευχή και η ευχαριστία για όλα έχουν άμεση σχέση και με τον προσωπικό μας κανόνα. Δηλαδή, μπορεί κανείς να κάνει τον κανόνα του, όταν συνηθίση να προσεύχεται αδιαλείπτως. Και μπορεί να έχη αδιάλειπτο προσευχή, όποιος κάνει τον κανόνα του. Εάν θελήση να ξεχωρίση την αδιάλειπτο προσευχή από τον κανόνα, τότε θα πέσουν και τα δύο. Είναι βασικό αυτό και πρέπει να το ενθυμούμεθα. Άφησε δύο ημέρες τον κανόνα σου, και θα δης ότι δεν θα θυμηθής ούτε μία φορά την ημέρα να πης, δόξα σοι ο Θεός. Αυτό είναι νόμος.

(Αρχιμ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου. «Νηπτική ζωή και Ασκητικοί κανόνες», εκδ. Ίνδικτος- Αθήναι 2011, σ. 5-6)

<http://bit.ly/17AP0Qi>